

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: H. H. N., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času
bytem V.,
zastoupený: Mgr. Petr Dvořák, advokát se sídlem Vinohradská 22, 120
00 Praha 2,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51
Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 2.11.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2020 č.j. CPR-
25533-2/ČJ-2020-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 2.11.2020 soudu doručenou prostřednictvím datové schránky dne 2.12.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2020 CPR-25533-2/ČJ-2020-930310-V223, kterým bylo projednáno jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje odboru cizinecké policie,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vydaném pod č.j. KRP-149680-45/ČJ-2019-030022 dne 02.2020, jímž byla žalobci uložena povinnost upustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Na základě zjištěných skutečností rozhodlo Ředitelství služby cizinecké policie ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen **správní řád**), následovně: Část výroku se mění takto: text „Současně se stanovuje podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců lhůta k opuštění území do 60 (šedesáti) dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.“ se nahrazuje textem: „*Současně se podle ustanovení § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. jmenovanému stanoví doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 60-ti dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ Protože nebyly shledány důvody pro změnu výrokové části napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti opustit území členských států Evropské unie, odvolání bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a původní rozhodnutí potvrzeno.

2. V žalobě žalobce mimo jiné uvedl, že primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a prvoinstančního rozhodnutí samého spatřuje ve skutečnosti, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno § 3 správního řádu, který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterýmžto řízením je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného žalobce, ale jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Žalobce dále namítal, že správní orgány porušily uložením povinnosti k opuštění území samotné zákonné ustanovení § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Dle znění předmětného ustanovení je možné uložit povinnost k opuštění území „*cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území*“. U žalobce nebyly shledány důvody pro uložení správního vyhoštění. Nelze však souhlasit se závěry správních orgánů, pokud jde o oprávnění žalobce pobývat na území v době zahájení řízení. A co je nutno odmítnout zcela, je konstatování správního orgánu odvolacího o tom, že správní orgány ve věci rozhodující nejsou oprávněny zkoumat otázku oprávněnosti pobytu cizince na území (str. 4 napadeného rozhodnutí). Správní orgán sice nerozhoduje o povolení k pobytu, ale nutně v rámci daného řízení posuzuje otázku oprávněnosti k pobytu. Vždyť je to klíčová otázka pro vedení řízení a vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je nutno v tomto označit za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Žalobce pak měl za to, že byl na území oprávněně nejen v době vydání rozhodnutí, ale rovněž v době zahájení řízení, neboť mu svědčilo právo na pobyt na území na základě fikce pobytu, když tato mu vznikla na základě řízení o prodloužení pobytu, které je nyní ve stádiu obnoveného řízení. Ačkoliv v prvním stupni Ministerstvo vnitra zastavilo řízení o žádosti žalobce, toto rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím orgánem pod č.j. MV-52245-5/SO-2020 a správnímu orgánu prvního stupně bylo uloženo vést řádné řízení o pobytové žádosti. Obnovením řízení se fakticky žalobce dostal do situace po podání žádosti o prodloužení povolení k pobytu a svědčila mu tak tzv. fikce pobytu, kdy v době řízení se na

cizince hledí, jako by mu dané pobytové oprávnění, které je prodlužováno dále, svědčilo. Tedy v době zahájení byl žalobce oprávněn k pobytu a nemohl tak být ani důvod pro vedení daného řízení. Žalobce se domníval, že mu byla zcela nepřezkoumatelně stanovena samotná lhůta pro opuštění území, kdy v celém rozhodnutí zcela absentuje odůvodnění délky této lhůty. Rozhodnutí je již z tohoto samého důvodu nutno označit za nepřezkoumatelné. Nelze souhlasit s tím, že by správní orgán nebyl povinen odůvodnit délku lhůty pro vycestování, neboť je jednou z hlavních povinností správních orgánů svá rozhodnutí odůvodňovat.

Navíc byl žalobce přesvědčen, že s ohledem na jeho zázemí na území České republiky (dále jen **ČR**), je i uložení povinnosti k opuštění území opatřením zcela nepřiměřeným okolnostem případu a rozhodnutím správního orgánu bude zcela nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, když na území má celou svou rodinu, jak bylo doloženo v průběhu řízení. Žije ve společné domácnosti s manželkou a jejími třemi nezletilými potomky, o které žalobce pečuje. V ČR má pak žalobce také matku a sourozence; na území domovského státu nemá naopak žádné zázemí, když domovskou vlast opustil v roce 2005 a od té doby žije trvale v ČR. Nemá se tedy kam vrátit. Posouzení žalovaného, pokud jde o přiměřenost rozhodnutí o povinnosti k opuštění území ČR, je zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. To se týká i samotné možnosti vycestování žalobce do jeho domovské vlasti a žalovaný neposoudil řádně to, zda se může do X vrátit. Nelze přitom souhlasit, že žalobce nemusí vycestovat do domovské vlasti. S ohledem na to, že žalobce nemá jinde povolen pobyt, nemá jinou možnost, kam jinde cestovat. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc.*)

3. **Žalobce společně s žalobou také žádal o přiznání odkladného účinku žalobě.** Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 16.12.2020 č.j. 17 A 98/2020-25.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 2.11.2020 CPR-25533-2/ČJ-2020-930310-V223** bylo projednáno odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále i **správní orgán I. stupně**), vydaném pod č.j. KRP-149680-45/ČJ-2019-030022 dne 02.2020, jímž byla žalobci uložena povinnost upustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na základě zjištěných skutečností rozhodlo Ředitelství služby cizinecké policie ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, následovně: Část výroku se mění takto: text „Současně se stanovuje podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců lhůta k opuštění území do 60 (šedesáti) dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.“ se nahrazuje textem: „*Současně se podle ustanovení § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. jmenovanému stanoví doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 60-ti dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ Protože nebyly shledány důvody pro změnu výrokové části napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti opustit území členských států Evropské unie, odvolání bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a původní rozhodnutí potvrzeno. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 2.11.2020 mimo jiné vyplývá, že důvodem pro vydání rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce od 6.11.2018 do 4.11.2019 pobýval na

území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo platného oprávnění k pobytu. Žalobce se dne 4.11.2019 dostavil na Odbor azylové a migrační politiky, pracoviště Plzeň (dále jen **OAMP**), z důvodu žádosti o vydání překlenovacího víza. Kontrolou v informačních systémech OAMP zjistil, že ke dni 4.11.2019 není v této evidenci žádné řízení, které by zakládalo oprávněnost k pobytu na území ČR. Žalobce zde pobýval na základě povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, jehož platnost uplynula dne 9.11.2013. Dne 7.11.2013 podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, a to za účelem sloučení rodiny s manželkou X, nar. X, st. přísl. X, vedeného u OAMP pod č.j. OAM-54845/DP-2013. Jelikož tato žádost byla podána v době oprávněného pobytu, vztahovala se na žalobce fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kdy byl oprávněn pobývat na území ČR do pravomocného rozhodnutí o této žádosti. Dne 24.9.2015 nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 29.8.2014 č.j. OAM-54845-21/DP-2013, kterým byla výše uvedená žádost zamítnuta. Tímto dnem skončila také fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 14.12.2015 byl žalobci, na základě zamítnuté žádosti, udělen výjezdní příkaz s platností do 12.1.2016 a dne 11.1.2016 podal u OAMP žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále jen **EU**) vedené pod č.j. OAM-309/PP-2016 a od tohoto data byl oprávněn pobývat na území ČR na základě § 87y zákona o pobytu cizinců do doby pravomocného rozhodnutí o této žádosti. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 20.7.2016 č.j. OAM-309-24/PP-2016, které nabylo právní moci dne 14.8.2017. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který této žalobě přiznal odkladný účinek, a tím byl žalobce opět oprávněn pobývat na území ČR do pravomocného rozhodnutí soudu. Krajský soud rozsudkem ze dne 26.9.2018 č.j. 30 A 162/2017-73 žalobu zamítl (*nabytí právní moci dne 5.11.2018*). Dne 19.11.2018 podal proti rozsudku Krajského soudu v Plzni k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen **NSS**) kasační stížnost. Správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že kasační stížnost byla usnesením č.j. 2 Azs 374/2018-31 odmítnuta (*nabytí právní moci usnesení 5.3.2020*). Jelikož kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek, oprávněnost pobytu žalobce na základě podané žaloby u Krajského soudu v Plzni skončila dne 5.11.2018.

Dále bylo zjištěno, že žalobce dne 4.11.2016, tedy po pravomocném zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka - občana Evropské unie, podal žádost o zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci pravomocně zamítnuté žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny vedené pod č.j. OAM-54845/DP-2013. Této žádosti nebylo vyhověno a řízení bylo zastaveno. Oprávněnost pobytu žalobce na území ČR skončila dne 5.11.2018, kdy byla Krajským soudem v Plzni zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka - občana EU a od následujícího dne, tedy 6.11.2018, pobýval žalobce na území ČR bez platného víza, tedy neoprávněně. Tuto skutečnost nezměnila ani žádost o zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ze dne 4.11.2016.

Správní orgán I. stupně se zabýval rovněž otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, přičemž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska dopadu na soukromý a rodinný život žalobce. I v případě vydávání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU je povinen správní orgán vypořádat se i v tomto typu rozhodnutí s jeho přiměřeností do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný v daném případě mimo jiné odkázal na čl. 5 Směrnice

Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen **Směrnice**), a konstatoval, že správní orgán I. stupně si opatřil dostatek podkladů pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU, a rovněž řádným způsobem uvedl důvody, na základě kterých k takovému závěru dospěl (strany 6 až 8 napadeného rozhodnutí), a žalovaný se s těmito závěry plně ztotožnil a rovněž na ně plně odkázal.

Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně od 6.11.2018 do 4.11.2019. Co se týče údajného oprávnění k pobytu v době nouzového stavu, ani v tomto případě žalobce nepobýval na území ČR, neboť jeho oprávněný pobyt na základě fikce pobytu skončil dne 5.11.2018. Žalobci je vytýkán neoprávněný pobyt od 6.11.2018 do 4.11.2019, tedy v době, kdy nebyl vyhlášen nouzový stav. Současně vedené řízení o povinnosti opustit území členských států EU není druhem pobytu dle zákona o pobytu cizinců, který by opravňoval cizince k pobytu na území ČR. Žalovaný závěrem shrnul, že v rámci vedeného řízení nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí. Žalobce pobýval na území ČR od 5.11.2018 (*správně 6.11.2018*) do 4.11.2019 bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně současně v předmětném správním řízení postupoval v souladu s právními předpisy, spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se také dostatečným způsobem vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán proto závěrem shrnul, že se se závěry správního orgánu I. stupně, které byly v napadeném rozhodnutí prezentovány, plně ztotožňuje, a napadené rozhodnutí na základě výše uvedeného hodnotí jako vydané zcela v souladu s právními předpisy.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 10.12.2020** mimo jiné plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o uložení povinnosti opustit území členských států EU byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný se dále podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. Směrnice. V daném případě byly zcela jasně naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na shora uvedené žalovaný k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale také na odůvodnění žalovaného, neboť měl za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 2.11.2020 i ve vyjádření

žalovaného ze dne 10.12.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 2.11.2020 zástupci žalobce doručeno dne 2.11.2020.

7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Ve věcech rozhodnutí o povinnosti opustit území rozhoduje specializovaný samosoudce (**§ 31 odst. 2 s.ř.s.**).
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
9. Dle **§ 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců** „Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“
10. Podle **§ 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců** „Policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dnů. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v **§ 174a odst. 2**, policie vydá nové rozhodnutí podle **§ 101 správního řádu**, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“
11. Dle **§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců** „Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem pokud tento zákona nestanoví jinak.“
12. Podle **§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců** „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.

13. Soud nejprve konstatuje, že zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států EU, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území ČR. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území.
14. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl NSS v rozsudku ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017-29, v němž konstatoval, že *„i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“*. NSS však ve svém rozhodnutí ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že *„práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“*
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobce i přiměřenosti rozhodnutí dostatečně, protože jejich rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná. Správní orgány vzaly do úvahy délku pobytu žalobce na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, dále společenskou a kulturní integraci v ČR a intenzitu vazeb v zemi původu. Žalobce pobýval na území ČR od roku 2005 do 5.11.2018 na základě platných oprávnění k pobytu, bez platného oprávnění k pobytu pobývá žalobce od 6.11.2018. Žalobce je v produktivním

věku, není nezletilou, mladistvou nebo nezaopatřenou osobou, ani osobu v důchodovém věku, která potřebuje stálou péči, tedy dokáže se sám o sebe postarat. Současně žalobce neuvedl žádné zdravotní důvody, které by mu ve vycestování bránily. Žalobce uvedl, že má na území ČR manželku, která má zde povolen trvalý pobyt. S manželkou bydlí na adrese X. Manželka žalobce má 3 děti, o které se společně starají. V ČR bydlí také jeho matka a sestry. Dále správní orgán uvedl, že z tohoto důvodu je s žalobcem vedeno řízení o povinnosti opustit území členských států EU, které nikterak žalobci nebrání v návratu do ČR za předpokladu, že bude disponovat platným pobytovým oprávněním. Žalobce nemá na území ČR žádný movitý či nemovitý majetek. Peníze na obživu obstarává manželka, žalobce se stará o chod domácnosti a o děti. Správní orgán také konstatoval, že jelikož žalobce pobývá na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, není si tak schopen legálně zajišťovat finanční prostředky k pobytu. Zdejší soud toto hodnocení správních orgánů považuje za zcela dostačující vypořádání jak s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, tak ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.

16. Současně soud poukazuje, že k aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dříve § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) lze také odkázat na rozsudek NSS ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25: *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat, a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“* Vzhledem ke všemu shora uvedenému a ke zcela minimálnímu zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území do práv žalobce a jeho soukromého a rodinného života, jakož i jeho vazeb, soud uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož ani nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Současně je třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek.
17. K námitce týkající se neodůvodněné délky stanovené lhůty určené k vycestování zdejší soud uvádí, že tato lhůta byla stanovena v maximální povolené délce, tedy v souladu s § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a současně tento zákon nestanoví povinnost správního orgánu takovou stanovenou délkou odůvodňovat, proto tato námitka nebyla shledána důvodnou.
18. Soud dále uvádí, že posouzení pobytového statusu žalobce je primárně v kompetenci příslušného odboru Ministerstva vnitra ČR, jakožto orgánu rozhodujícího o žádostech ohledně vydání některé formy povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Samotný institut rozhodnutí o povinnosti opustit území nelze považovat za zcela obdobný právní institut jako je správní vyhoštění, neboť není jeho následkem žádné další omezení vstupu cizince na území, tedy zejména stanovení doby, po kterou nemůže osoba vstoupit na území členských států EU. Jeho účelem je ochrana veřejného pořádku a snaha zajistit, aby

se na území ČR zdržovaly pouze osoby, které jsou k tomu oprávněny. Tento postup směrnice o volném pohybu výslovně připouští také ve vztahu k přísnějšímu opatření v podobě správního vyhoštění, pakliže je splněna podmínka přiměřenosti. V daném případě správní orgány přistoupily k vydání rozhodnutí o uložení mírnějšího a z hlediska přiměřenosti logicky příznivějšího pobytového opatření. Cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců a pokud tomu tak není, pak se vystavují riziku uložení správního vyhoštění či povinnosti opustit území ČR. Je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území. V opačném případě, kdy cizinec nedodržuje své povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění, popř. uložena povinnost vycestovat z území bez stanovení zákazu pobytu.

19. Závěrem zdejší soud konstatuje, že se s hodnocením správních orgánů plně ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států EU, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobci nic nebrání usilovat o získání legálního pobytového oprávnění na území ČR. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že s ohledem na porušování právních předpisů ze strany žalobce, jakož i na to, že mu nebyl uložen zákaz vstupu na území EU, žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily velmi mírné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů ČR tak v daném případě převáží nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobce.
20. Žalovaný v řízení postupoval zcela v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců a zdejší soud se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, neboť rozhodnutí nebylo shledáno nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a správního řádu. Podklady, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení, byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující a současně žalovaný své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. S ohledem na shora uvedené tedy soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. února 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.